

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 322/2026-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDACTED], [REDACTED], 2. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a 3. [REDACTED], [REDACTED], zastúpených URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave pod ČVS: KRPZ-BA-OKP11-83-006-V/2026 a postupu Krajskej prokuratúry v Bratislave pod sp. zn. I KO-V-9/2026/1100, ako aj proti príkazu Mestského súdu Bratislava I č. k. 14Tp/4/2026-3-V-MS BA I z 20. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na dočasné opatrenie **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. februára 2026 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a 2, čl. 22 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 11 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c), čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“), ako aj práv podľa čl. 7, čl. 17, čl. 47 a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom krajského riaditeľstva pod ČVS: KRPZ-BA-OKP11-83-006-V/2026 a postupom krajskej prokuratúry pod sp. zn. I KO-V-9/2026/1100, ako aj príkazom mestského súdu č. k. 14Tp/4/2026-3-V-MS BA I z 20. januára 2026. Sťažovatelia navrhujú, aby

ústavný súd zrušil napadnutý príkaz mestského súdu a nariadil krajskému riaditeľstvu zničiť zápisnicu o vykonaní domovej prehliadky z 5. februára 2026 vo veci vedenej pod ČVS: KRPZ-BA-OKP11-83-006-V/2026. Sťažovatelia si uplatňujú aj finančné zadostučinenie vo vzťahu ku krajskému riaditeľstvu vo výške 40 000 eur (20 000 eur + 10 000 eur + 10 000 eur), vo vzťahu ku krajskej prokuratúre vo výške 40 000 eur a vo výške 40 000 eur aj vo vzťahu k mestskému súdu. Popritom si uplatnili aj náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Sťažovatelia zastávali názor, že im reálne hrozí závažná ujma spočívajúca jednak v pokračovaní porušovania práva vlastníť, ako i práva pokojne užívať majetok a v porušení práva na spravodlivý proces sťažovateľa v 1. rade, a to používaním a skúmaním údajov z mobilných telefónov a laptopov, ktoré boli zaistené/zabezpečené v rozpore s právom sťažovateľov na súkromie, a preto sa domáhali aj vydania dočasného opatrenia, ktorým by ústavný súd zakázal v trestnom konaní ČVS: KRPZ-BA-OKP11-83-006-V/2026 odovzdať veci zaistené počas domovej prehliadky 5. februára 2026 vykonanej na základe napadnutého príkazu mestského súdu na trestné stíhanie do Maďarskej republiky a vyžiadané na základe európskeho vyšetrovacieho príkazu vydaného Krajskou prokuratúrou Gyor-Moson-Sopron, Maďarsko pod sp. zn. B.526/2024/11 zo 4. novembra 2025, a to konkrétne notebook zn. Acer, mobilný telefón – IPHONE, notebook zn. HP, mobilný telefón – IPHONE 14, mobilný telefón – Samsung, a to až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o ich ústavnej sťažnosti vo veci samej.

3. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva nasledujúci skutkový stav: Krajská prokuratúra doručila 19. decembra 2025 krajskému riaditeľstvu európsky vyšetrovací príkaz vydaný Krajskou prokuratúrou Gyor-Moson-Sopron, Maďarsko pod sp. zn. B.526/2024/11 zo 4. novembra 2025. Z predmetného európskeho vyšetrovacieho príkazu vyplynulo, že policajný orgán Maďarska žiadal vykonať výsluch sťažovateľa v 1. rade ako podozrivej osoby pre drogovú trestnú činnosť vrátane vykonania domovej prehliadky na jeho adrese. Krajské riaditeľstvo 19. januára 2026 adresovalo krajskej prokuratúre podnet na predloženie návrhu na vykonanie domovej prehliadky u sťažovateľa v 1. rade. Krajská prokuratúra následne 20. januára 2026 podala na mestskom súde návrh na vydanie príkazu na vykonanie tejto domovej prehliadky, na základe ktorého mestský súd tento napadnutý príkaz vydal. Domová prehliadka sa uskutočnila 5. februára 2026. V čase domovej prehliadky sa v danom obydľí nachádzali okrem sťažovateľa v 1. rade aj sťažovatelia v 2. a 3. rade (manželka a maloletý syn sťažovateľa v 1. rade). Počas domovej prehliadky boli zaistené tri mobilné telefóny a dva laptopy, žiadne omamné a psychotropné látky neboli nájdené a zaistené. Príkaz na vykonanie domovej prehliadky bol sťažovateľovi v 1. rade doručený 5. februára 2026 pred začatím výkonu samotnej prehliadky.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia v prvom rade zdôraznili, že v napadnutom konaní išlo o vykonávanie európskeho vyšetrovacieho príkazu, a teda orgány činné v trestnom konaní na území Slovenskej republiky nevedú žiadne trestné konanie proti sťažovateľovi v 1. rade, a preto následne ani nijaký trestný súd na území Slovenska nebude môcť poskytnúť ochranu ich práv. Môže tak preto urobiť len ústavný súd, a to preskúmaním napadnutého príkazu mestského súdu. Sťažovatelia pritom zdôraznili, že súdy majú za každých okolností povinnosť preskúmať vydané príkazy v trestnom konaní

z hľadiska ich zákonnosti a ústavnosti, a to s poukazom na legalitu, legitimitu i proporcionalitu zásahu do práv podozrivých či obvinených osôb.

5. Podľa sťažovateľov vo vzťahu k legitimite a proporcionalite zásahu bolo s poukazom na európsky vyšetrovací príkaz a spis predložený maďarskými orgánmi potrebné náležite posúdiť dôvodnosť trestného stíhania, a teda či predložená dôkazná situácia odôvodňuje zásah do práv sťažovateľa v 1. rade v podobe domovej prehliadky. Pri legitimite zásahu musí prevyšovať záujem na trestnom stíhaní sťažovateľa v 1. rade a pri proporcionalite musí byť zásah do práv primeraný okolnostiam daného trestného stíhania. Podľa sťažovateľov ale s poukazom na dôkaznú situáciu neprevyšuje záujem na vykonaní domovej prehliadky nad ústavnými právami sťažovateľov – podľa sťažovateľov bola totiž domová prehliadka vykonaná iba na podklade nejasných informácií v operatívnej rovine, a teda bez relevantného dôkazného podkladu. Orgány činné v trestnom konaní a mestský súd podľa sťažovateľov iba nekriticky prevzali popis skutku z európskeho vyšetrovacieho príkazu a neskúmali kvalitu a zákonnosť dôkazov vykonaných v Maďarsku.

6. Sťažovatelia tiež tvrdili, že slovenské orgány boli povinné skúmať obojstrannosť trestnosti skutku, čo neskúmal ani policajt, ani prokurátor, ani sudca pre prípravné konanie. V tomto kontexte sťažovatelia uviedli, že po novele Trestného zákona bolo pridané ustanovenie § 135d, podľa ktorého sa množstvo drogy určuje z hmotnosti zaisteného materiálu. Z tohto dôvodu tak podľa sťažovateľov zaniká trestnosť skutkov, pri ktorých sa množstvo drogy neurčilo z hmotnosti zaisteného materiálu, pretože došlo k takej zmene zákona, keď by za súčasnej právnej úpravy už skutok bez určenej hmotnosti zaisteného materiálu znaleckým ústavom nemohol byť trestný. Z predloženého spisu zo strany Maďarska ani len nevyplýva, že bol k uvedeným tvrdeniam (sťažovateľ v 1. rade mal nadobudnúť kokaín v množstve 1004 mínus 115 gramov, pričom obsah účinnej látky sa pohyboval v rozmedzí od 266,7 do 755,65 gramu, pozn.) vykonaný akýkoľvek znalecký posudok, a zároveň u sťažovateľa neboli pri domovej prehliadke nijaké omamné ani psychotropné látky zaistené, a preto bol podľa sťažovateľov záver o množstve kokaínu a množstve účinnej látky ničím nepodložený a neodôvodnený, a teda z pohľadu slovenského Trestného zákona nebolo možné ani hovoriť o naplnení objektívnej stránky akéhokoľvek drogového trestného činu, keďže množstvo účinnej látky pre absenciu jej zaistenia nemožno posúdiť cez § 135d novelizovaného Trestného zákona.

7. Napadnutý príkaz na domovú prehliadku vydal mestský súd pre dôvodné podozrenie, že sa tam nachádzajú veci dôležité pre trestné konanie, a to najmä: nezistený druh a množstvo omamných a psychotropných látok, finančná hotovosť a výpočtová a telekomunikačná technika. Teda výpočtová technika, ktorá bola napokon zaistená (notebook zn. Acer, mobilný telefón – IPHONE, notebook zn. HP, mobilný telefón – IPHONE 14, mobilný telefón – Samsung), nebola v napadnutom príkaze presne špecifikovaná, a preto považovali sťažovatelia tento príkaz za všeobecný, nepreskúmateľný, svojvoľný, arbitrárny, a tým nezákonný a ústavne nonkonformný. Sťažovatelia tiež zdôraznili, že ani k jednému zaistenému mobilnému telefónu či laptopu nebol vydaný príkaz podľa § 116 a nasl. Trestného poriadku na skúmanie obsahu súkromnej komunikácie dotknutých osôb, pričom sťažovateľovi v 1. rade boli mobilné telefóny a notebooky odňaté, a teda neboli ani len dobrovoľne vydané. Zaistené mobilné telefóny a laptopy sa považujú za veci v zmysle § 130 ods. 2 Trestného zákona, a to vrátane ich obsahu, ktorý sa nachádza v nich (napr. vytvorené fotografie, videá alebo zoznam telefónnych čísel), ktoré môžu byť zaistené viacerými spôsobmi (medzi ktoré spadá vydanie veci podľa § 89a ods. 1 Trestného poriadku alebo odňatie

veci podľa § 90 Trestného poriadku). Podľa sťažovateľov preto nepostačuje na získanie informácií z týchto aplikácií, ktoré nie sú uložené na technickom nosiči informácií (úložná pamäť telefónu), vyzvanie na vydanie veci podľa § 89a ods. 1 Trestného poriadku, resp. odňatie veci podľa § 90 Trestného poriadku, keďže získavanie týchto informácií nie je automaticky obsiahnuté vo výzve na vydanie veci (resp. odňatí veci), ale nevyhnutné je orgánmi činnými v trestnom konaní zadovážiť príkaz sudcu pre prípravne konanie podľa § 116 ods. 2 Trestného poriadku, pričom v posudzovanej veci takýto príkaz absentuje.

8. Keďže sťažovatelia považovali napadnutý príkaz mestského súdu za nezákonný a rovnako aj nasledujúcu domovú prehliadku, samotné zaistenie veci pri tejto domovej prehliadke považovali za zásah do základného práva vlastniť majetok.

9. Sťažovatelia tiež namietajú, že v čase začatia domovej prehliadky nebol prítomný advokát sťažovateľa v 1. rade. Zo zápisnice o výkone domovej prehliadky vyplýva, že domová prehliadka bola začatá 5. februára 2026 o 6.30 h a advokát sťažovateľa sa na miesto dostavil až o 7.27 h. Zo zápisnice podľa sťažovateľov tiež nevyplýva, že by bol sťažovateľ v 1. rade v procesnom postavení podozrivého poučený o práve zvoliť si obhajcu a tohto mať prítomného počas výkonu domovej prehliadky a tiež nebol poučený, čo sa týka edičnej povinnosti, teda o dobrovoľnej výzve na vydanie hľadaných vecí. Uvedené okolnosti mali mať za následok porušenie základného práva na obhajobu a zákazu nútenia k sebaobviňovaniu vo vzťahu k sťažovateľovi v 1. rade.

10. Sťažovatelia ešte dodali, že v mieste výkonu domovej prehliadky sa nenachádzal iba sťažovateľ v 1. rade, ale tam žije aj jeho manželka [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (sťažovateľka v 2. rade) a maloletý syn [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ v 3. rade). Nezákonnou prehliadkou tak malo byť zasiahnuté do súkromia obydľia a rodinného života, pričom maloletému sťažovateľovi v 3. rade nebola zaručená osobitná ochrana (detí a mladistvých, pozn.). Navyše podľa sťažovateľov orgány činné v trestnom konaní a súd mali touto prehliadkou poškodiť záujem dieťaťa.

11. Sťažovatelia si uplatnili aj finančné zadosťučinenie. Sťažovateľ v 1. rade vo výške 60 000 eur (20 000 eur od mestského súdu, 20 000 eur od krajskej prokuratúry a 20 000 eur od krajského riaditeľstva). Sťažovateľka v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade po 30 000 eur (10 000 eur od mestského súdu, 10 000 eur od krajskej prokuratúry a 10 000 eur od krajského riaditeľstva). Výšku ani dôvodnosť takto uplatneného finančného zadosťučinenia sťažovatelia žiadnym spôsobom neodôvodnili.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je spochybňovanie postupu slovenských orgánov v pozícii vykonávajúcich justičných orgánov pri vybavovaní európskeho vyšetrovacieho príkazu (vydaného maďarským justičným orgánom), v rámci ktorého malo dôjsť k zásahu do označených práv sťažovateľov podľa ústavy, listiny, dohovoru, dodatkového protokolu, paktu a charty. Sťažovatelia sú osobami dotknutými postupom týchto orgánov verejnej moci v priebehu prípravného konania, preto nie je vylúčené, aby k porušeniu uvedených práv došlo aj v konaní, v ktorom by sťažovatelia nemali postavenie subjektu či strany trestného konania.

13. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K európskemu vyšetrovaciemu príkazu:

14. Slovenská republika ako členský štát Európskej únie do svojho právneho poriadku prevzala smernicu o európskom vyšetrovacom príkaze, ktorá je transponovaná v zákone č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o európskom vyšetrovacom príkaze“). Účel tejto smernice spočíva v zjednodušení a zrýchlení justičnej spolupráce medzi členskými štátmi na základe zásad vzájomnej dôvery a vzájomného uznávania. Bol ňou predstavený európsky vyšetrovací príkaz (*European investigation order*), ktorý je vymedzený ako justičné rozhodnutie, ktoré vydal alebo overil justičný orgán členského štátu Európskej únie na účely vykonania jedného alebo viacerých konkrétnych vyšetrovacích opatrení v inom členskom štáte Európskej únie s cieľom získať dôkazy. Pokiaľ ide o jeho rozsah pôsobnosti, vzťahuje sa na všetky vyšetrovacie opatrenia (s výnimkou zriadenia spoločného vyšetrovacieho tímu a zabezpečovania dôkazov v rámci takéhoto tímu). Európsky vyšetrovací príkaz je tak považovaný za nástroj justičnej spolupráce v trestných veciach v súvislosti so získavaním dôkazov v prípadoch s cezhraničným rozmerom, ako aj za druh rozhodnutia, ktoré spadá pod vzájomné uznávanie v Európskej únii.

15. Podľa čl. 9 ods. 1 smernice o európskom vyšetrovacom príkaze vykonávajúci orgán uzná európsky vyšetrovací príkaz zaslaný v súlade s touto smernicou bez toho, aby sa museli splniť akékoľvek ďalšie formálne náležitosti, a zabezpečí jeho vykonanie rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok, ako keby dotknuté vyšetrovacie opatrenie nariadil orgán vykonávajúceho štátu, pokiaľ tento orgán nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov neuznania alebo nevykonania európskeho vyšetrovacieho príkazu alebo jedného z dôvodov odkladu stanoveného v tejto smernici. Z uvedeného ustanovenia smernice vyplýva, že vykonávajúci štát zabezpečí vykonanie európskeho vyšetrovacieho príkazu rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok, ako keby dotknuté vyšetrovacie opatrenie nariadil sám. To znamená, že ak právny poriadok vykonávajúceho štátu vyžaduje na vykonanie vyšetrovacieho úkonu vydanie rozhodnutia justičného orgánu vykonávajúceho štátu, bude potrebné, aby vykonávajúci štát takéto rozhodnutie zabezpečil (ČENTÉŠ, J., KURILOVSKÁ, L., ŠIMOVČEK, I., BURDA, E. a kol. *Trestný poriadok II*. Bratislava : C. H. Beck, 2021, s. 1176 s.).

16. V okolnostiach predbežne prerokúvanej veci je podstatné, že justičné orgány členského štátu Európskej únie (Maďarskej republiky) požiadali Slovenskú republiku prostredníctvom európskeho vyšetrovacieho príkazu o vykonanie vyšetrovacieho úkonu (spočívajúceho okrem iného vo vykonaní domovej prehliadky sťažovateľa v 1. rade a výsluchu sťažovateľa v 1. rade), pretože sťažovateľ v 1. rade je podozrivý zo spáchania trestného činu obchodovania s omamnými látkami podľa § 176 ods. 1 maďarského trestného zákona (maď. Bűntető Törvénykönyv – Btk.) č. C z roku 2012 spáchaného v rámci zločineckej skupiny a vo vzťahu k značnému množstvu omamnej látky. Podľa maďarskej právnej úpravy uvedenej v predmetnom európskom vyšetrovacom príkaze prehliadka je prehľadanie obydli, iných priestorov, ohradeného miesta alebo motorového vozidla,

a to v záujme úspešného priebehu trestného konania, a môže sa vzťahovať aj na preskúmanie informačného systému alebo nosiča údajov a nariaďuje ju súd, prokuratúra alebo orgán činný v trestnom konaní. Maďarská strana v doplňujúcom európskom vyšetrovacom príkaze uviedla, že v tomto konaní nahrádza a dopĺňa rozhodnutie vyšetrovacieho orgánu, ktorým sa nariaďuje prehliadka a zaistenie, práve európsky vyšetrovací príkaz. Napadnutým príkazom mestského súdu bol teda nariadený výkon predmetnej domovej prehliadky.

17. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu článkov charty konštatuje, že v predmetnej veci dochádza k aplikácii práva Európskej únie, keďže zákonom o európskom vyšetrovacom príkaze sa vykonala transpozícia smernice o európskom vyšetrovacom príkaze.

III.2. K domovej prehliadke na základe napadnutého príkazu mestského súdu:

18. K sťažovateľmi namietanej absencii opravného prostriedku proti napadnutému príkazu mestského súdu ústavný súd uvádza, že zo samotnej podstaty európskeho vyšetrovacieho príkazu ako žiadosti o jeho vykonanie vyplýva, že podanie opravného prostriedku proti takejto žiadosti je neopodstatnené, pretože na jeho vykonanie je potrebné vydanie ďalšieho rozhodnutia, a to formou príkazu, na ktorého vydanie je oprávnený súd (sudca pre prípravné konanie), ak ide o príkaz na domovú prehliadku. Proti príkazom na domovú prehliadku Trestný poriadok nepripúšťa opravný prostriedok (keďže je právoplatný a vykonateľný ihneď po jeho vydaní), avšak ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že práve súd, teda sudca pre prípravné konanie, tu je považovaný za garanta zákonnosti, ako aj ústavnej opodstatnenosti domovej prehliadky. Ak sudca pre prípravné konanie vydá v trestnom konaní príkaz na domovú prehliadku, neprichádza do úvahy preskúmanie jeho (dostatočnej) odôvodnenosti orgánom činným v trestnom konaní (policajt, dozorujúca prokuratúra) a ani iným orgánom prokuratúry (generálna prokuratúra; III. ÚS 37/2016). Judikatúra ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva v súvislosti so zásahmi do domovej slobody zvykne pri posudzovaní kritéria proporcionality v prvom rade skúmať, či boli dotknutému subjektu poskytnuté dostatočne účinné záruky proti zneužitiu domovej prehliadky v podobe súdnej kontroly vykonanej spravidla formou predchádzajúceho súhlasu sudcu s domovou prehliadkou (I. ÚS 479/2022).

19. V posudzovanom prípade došlo k obmedzeniu domovej slobody na zákonom podklade, ktorý predstavujú ustanovenia § 100 ods. 1, § 101 ods. 1 a § 107 Trestného poriadku s poukazom na § 539 ods. 1 Trestného poriadku a na § 7 ods. 4 zákona o európskom vyšetrovacom príkaze, pričom toto obmedzenie sledovalo legitímny cieľ – verejný záujem na odhalení trestnej činnosti. Hľadisko legality je teda v posudzovanom prípade naplnené v dvoch rovinách, v prvej to je § 99 a nasl. Trestného poriadku, keď domová prehliadka je jedným z dôkazných prostriedkov podľa § 119 ods. 3 Trestného poriadku a informácie, poznatky ňou získané sú dôkazmi uplatniteľnými v trestnom konaní, a v rovine druhej to je § 539 ods. 1 Trestného poriadku a § 7 ods. 4 zákona o európskom vyšetrovacom príkaze, a to výkon dožiadania štátov Európskej únie.

20. K legitimitě a proporcionality predmetného príkazu na domovú prehliadku mestský súd v napadnutom príkaze uviedol, že 1. februára 2024 bol zadržaný [REDAKOVANÉ] a jeho známi spolupáchatelia. Na základe dostupných údajov práve [REDAKOVANÉ] nakupoval omamné látky (metamfetamín a kokain) vo veľkom množstve, ktoré následne na území Maďarska predával sťažovateľovi v 1. rade a [REDAKOVANÉ], ktorí sú slovenskí občania s trvalým pobytom

na Slovensku a ktorí mali tieto omamné látky prevážať na územie Slovenska na účely ich ďalšieho predaja. V dome [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] počas rozhovorov medzi ním a sťažovateľom v 1. rade o obchodovaní s omamnými látkami hovorili zvyčajne pošepky, pričom [REDAKOVANÉ] pri tejto príležitosti pravidelne vypínal bezpečnostné kamery v dome. Na základe týchto rozhovorov, údajov poukazujúcich na množstvo omamnej látky a sumy peňazí odovzdanej ako protihodnoty, ako aj na základe účinnej látky omamnej látky zaistenej v priebehu vyšetrovania existovalo dôvodné podozrenie, že sťažovateľ v 1. rade sa mal aktívne podieľať na činnosti zločineckej skupiny zaoberajúcej sa obchodovaním s omamnými látkami, ktorú riadil [REDAKOVANÉ]. Sťažovatelia tvrdili, že ide iba o neurčité operatívne informácie, ktoré nepredstavujú dostatočný základ na vykonanie domovej prehliadky.

21. Ústavný súd ale zdôrazňuje, že domová prehliadka sa nariaďuje práve v prípadoch, keď na základe najmä operatívnych informácií existuje podozrenie, že sa v objekte nachádzajú veci dôležité pre trestné konanie. V danom prípade išlo o počiatočné štádium trestného konania, keď sa dôkazy ešte len vyhľadávajú, orgány činné v trestnom konaní ešte nedisponujú úplnými informáciami, preto sa príkazy opierajú o dostupné indície a operatívne dáta osvedčujúce dôvodné podozrenie (II. ÚS 508/2024, IV. ÚS 68/2024). Námietky sťažovateľov, že domová prehliadka bola v konečnom dôsledku nariadená na základe operatívnych informácií, preto nemohli účinne spochybniť legitimitu predmetnej domovej prehliadky. V počiatočných štádiách trestného konania nemožno od odôvodnenia príkazov vyžadovať takú kvalitu odôvodnenia, aká sa vyžaduje od rozhodnutí, ktorými sa trestné konanie alebo jeho štádium finalizuje. Orgán činný v trestnom konaní v počiatočnom štádiu konania vyhľadáva dôkazy, a preto nedisponuje takým množstvom informácií na odôvodnenie príkazov, keďže informácie dôležité pre trestné konanie aj na základe príkazov získava (IV. ÚS 347/2022). Ústavný súd zastáva názor, že podstatné pre posúdenie veci je, či v relevantnom čase nariadenia domovej prehliadky predstrel súdny príkaz dostatočné argumenty osvedčujúce dôvodné podozrenie (nie absolútnu istotu) o prítomnosti veci dôležitej pre trestné konanie v dotknutom obydli. Rozhodovanie o dôvodoch na nariadenie prehliadky môže byť zo svojej podstaty vedené iba v rovine určitej pravdepodobnosti (nie istoty), pretože v prípravnom konaní zhromaždené dôkazy a iné informácie nie sú úplné. Dôvodom na zrušenie napadnutého príkazu by mohlo byť len celkom absentujúce odôvodnenie či iný závažný excés majúce ústavnoprávnu dimenziu (napr. III. ÚS 1675/12). Z tohto dôvodu nemohol ústavný súd ani súhlasiť s požiadavkou sťažovateľov, že mestský súd mal extenzívne skúmať kvalitu a zákonnosť dôkazov, ktoré mali dovtedy zhromaždiť maďarské orgány činné v trestnom konaní. Povinnosť riadneho odôvodnenia nie je porušená, ak je rozhodnutie založené na odôvodnenej žiadosti prokurátora (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-349/21). Dôležité je, aby samotný príkaz bol autentickým záverom súdu, čomu nebráni pridržiavanie sa súdu argumentov v európskom vyšetrovacom príkaze (IV. ÚS 68/2024). Mestský súd v napadnutom príkaze poskytol dostatočné dôvody vo vzťahu k jej účelu spočívajúcemu v zaistení vecí dôležitých pre trestné konanie. V rámci pravidla proporcionality teda nebolo možné zabezpečiť predmetné veci miernejšími prostriedkami, resp. iným spôsobom ako ich zaistením pri domovej prehliadke. Ďalšou z relevantných okolností, ktoré ústavný súd pri zohľadnení princípu proporcionality zohľadnil, bol výkon prehliadky za účasti nezúčastnenej osoby, za účasti sťažovateľa v 1. rade, ako aj právneho zástupcu sťažovateľov.

22. K námietke sťažovateľov týkajúcej sa obojstrannosti trestnosti ústavný súd poukazuje na § 4 ods. 3 zákona o európskom vyšetrovacom príkaze, podľa ktorého ak sa európsky vyšetrovací príkaz týka trestného činu, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v európskom vyšetrovacom príkaze príslušným orgánom štátu pôvodu označený priradením k jednej alebo viacerým kategóriám trestných činov uvedených v prílohe č. 1, vykonávajúci justičný orgán neskúma, či ide o čin trestný podľa práva vykonávajúceho štátu. Ústavný súd tu dodáva, že cieľom inštitútu európskeho vyšetrovacieho príkazu je výkon vyšetrovacích opatrení zameraných len na získanie dôkazov a zo zákonných ustanovení upravujúcich rozsah použitia európskeho vyšetrovacieho príkazu (§ 4 ods. 3 zákona o európskom vyšetrovacom príkaze) možno konštatovať, že dochádza k prelomeniu požiadavky obojstrannej trestnosti skutku, a to vo vybraných 32 kategóriách trestných činov, ako charakteristického prvku procesných nástrojov justičnej spolupráce (32 *mutual recognition offences*). V predmetnej veci bol skutok v predmetnom európskom vyšetrovacom príkaze priradený k jednej týchto uvedených kategórií [písm. e) prílohy č. 1 zákona o európskom vyšetrovacom príkaze], preto nebolo potrebné skúmať obojstrannú trestnosť pri rozhodovaní o vykonaní predmetného európskeho vyšetrovacieho príkazu (m. m. I. ÚS 710/2022).

23. K neurčitosti výpočtovej techniky označenej v napadnutom príkaze ústavný súd uvádza, že z logiky veci vyplýva, že technické zariadenia slúžiace na prenos a uchovávanie dátových informácií v danom štádiu konania väčšinou nemožno identifikovať presne, ale iba druhovo (výpočtová a telekomunikačná technika, čo zahŕňa v konečnom dôsledku zaistené počítače a mobilné telefóny). Čo sa týka ďalšieho postupu vo vzťahu k týmto zaisteným veciam, ústavný súd podotýka, že mestský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že proti samotnému európskemu vyšetrovaciemu príkazu síce nie je prípustný opravný prostriedok, no proti samotnému výsluchu podozrivého (súčasťou európskeho vyšetrovacieho príkazu bola aj požiadavka na výsluch sťažovateľa v 1. rade po skončení domovej prehliadky, pozn.), prehliadke a prípadnému zaisteniu veci je prípustná sťažnosť, pričom maďarské zastúpenie v Eurojuste sa pridrižiava odpovedí uvedených v dotazníku Eurojustu Gavanozov II z roku 2022 vydanom s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 11. novembra 2021 vo veci C-852/19, v zmysle ktorého maďarský právny poriadok poskytuje opravné prostriedky definované v predmetnom súdnom rozhodnutí. Ústavný súd teda konštatuje, že otázka zákonnosti alebo využitia dôkazov získaných pri predmetnej domovej prehliadke je relevantná a bude riešená, resp. hodnotená v samotnom trestnom konaní, a nie vo vzťahu k procesnému rozhodnutiu mestského súdu, ktoré túto prehliadku umožnilo. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať, či bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. O to viac to platí v trestnom konaní, ktoré je od svojho začiatku až do konca procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Spravidla teda až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietať také pochybenia verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd. Ingerenciu ústavného súdu do rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní je preto v prípravnom trestnom konaní potrebné považovať, azda s výnimkou úplne mimoriadnej situácie, za neprípustnú (porov. I. ÚS 107/2022, I. ÚS 710/2022).

24. Ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľov vo vzťahu k základnému právu na obhajobu boli nezrozumiteľné a nelogické a absentovala pri nich akákoľvek súvislosť s napadnutým príkazom mestského súdu. Podľa samotných tvrdení sťažovateľov sa ich právny zástupca dostavil na miesto prehliadky po jej začatí a podpísal aj samotnú zápisnicu o vykonaní domovej prehliadky. Podľa fotokópie tejto zápisnice, ktorú sťažovatelia pripojili k svojej ústavnej sťažnosti, bol sťažovateľ v 1. rade pred začatím samotnej prehliadky vyzvaný na dobrovoľné vydanie vecí uvedených v príkaze, na čo reagoval negatívne („nemám čo vydať“, pozn.). S ohľadom na tieto skutočnosti sa javí ako nepravdivé tvrdenie sťažovateľov, že sťažovateľ v 1. rade nebol poučený o dobrovoľnej výzve na vydanie hľadaných vecí. Vzhľadom na negatívnu odpoveď sťažovateľa v 1. rade nemohlo v predmetnej situácii ani teoreticky dôjsť k porušeniu jeho práva na zákaz sebaobviňovania.

25. Napokon vo vzťahu k námietke sťažovateľov, že vykonaním domovej prehliadky v mieste, kde žije aj maloleté dieťa, nebola zaručená jeho osobitná ochrana, resp. malo dôjsť k poškodeniu jeho záujmov, ústavný súd podotýka, že žiadne zákonné ustanovenie nevylučuje vykonanie domovej prehliadky v obydli, kde žije aj maloleté dieťa. V tomto smere ešte ústavný súd dodáva, že keďže sa nepotvrдили domnienky sťažovateľov o nelegálnosti predmetnej domovej prehliadky, nemohli byť porušené ani ich práva vlastníť majetok, ochrana pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, právo na nedotknuteľnosť obydlia či právo na ochranu osobných údajov a na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe.

26. Vzhľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti a okolnosti danej veci ústavný súd konštatuje, že napadnutý príkaz mestského súdu zodpovedá požiadavkám, ktoré ústava v zmysle práva na súdnu a inú právnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. aj v čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 dohovoru a čl. 47 charty) na takéto rozhodnutie kladie. Nemožno ho považovať za neodôvodnený alebo arbitrárny, a tak ústavne neakceptovateľný. Mestský súd, krajská prokuratúra a krajské riaditeľstvo sa v rámci svojich oprávnení riadne vysporiadali so všetkými pre rozhodnutie o nariadení vykonania domovej prehliadky (pre účely vykonania predmetného európskeho vyšetrovacieho príkazu) relevantnými skutkovými, ako aj právnymi otázkami a dostatočne presvedčivo ich zodpovedali. Ústavný súd dodáva, že na základe komplexného posúdenia všetkých relevantných faktorov v okolnostiach prípadu tak dospel k záveru, že zásah do domovej slobody sťažovateľov bol odôvodnený a primeraný sledovanému cieľu, a teda je ústavne akceptovateľný a konformný s limitmi vyplývajúcimi z článkov ústavy, listiny, dohovoru, dodatkového protokolu, paktu a charty, ktorých porušenie sťažovatelia namietajú.

27. Ústavný súd v nadväznosti na dosiaľ uvedené odmieta sťažovateľmi podanú ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ich ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, o ktorých je rozhodovanie podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

III.3. K návrhu na vydanie dočasného opatrenia:

29. Pokiaľ ide o návrh na vydanie dočasného opatrenia, ústavný súd konštatuje, že z § 130 a § 131 zákona o ústavnom súde vyplýva, že nevyhnutným predpokladom vyhovenia takémuto návrhu je prijatie ústavnej sťažnosti aspoň v časti na ďalšie konanie. Keďže došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd návrhu sťažovateľov na vydanie dočasného opatrenia nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu